

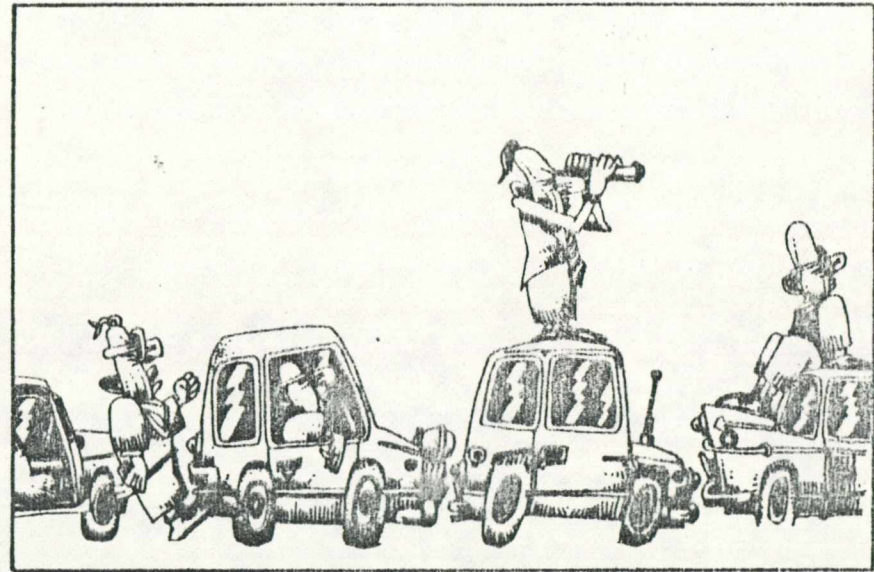
Δώδεκα ερωτήματα για τους Γάλλους σοσιαλιστές

Ζοσπέν: Ψάχνουμε μια νέα κοινωνία

Του Lionel Jospin*

ΣΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ Σύνοδο της Διοικούσας Επιτροπής του Γαλλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος, στις 10 Νοεμβρίου, διατύπωσα έναν ορισμένο αριθμό ερωτημάτων για να ξεκινήσει ο διάλογος που θα οδηγήσει στο προσεχές συνέδριό μας. Εμμέσως ή αμέσως, έθετα και τα στοιχεία κάποιων απαντήσεων. Τώρα, πρέπει να συνηγορήσουμε συλλογικά στον διάλογο και να δούμε πώς το συνέδριό μας πρέπει ν' απαντήσει σ' αυτές τις ερωτήσεις αλλά και σε άλλες που θα μπορούσαν να τεθούν στη διάρκεια των συζητήσεων.

* Ερώτημα πρώτον: Η εκτίμησή του απολογισμού της κυβερνητικής μας δράσης από το 1981 έως το 1986. Το ζήτημα του απολογισμού πρέπει να τεθεί οπωσδήποτε στο συνέδριό μας. Πρώτον, γιατί αν δεν καθορίσουμε εμείς οι ίδιοι τις θετικές πλευρές της διαχείρισής μας, κανένας δεν θα το κάνει στη θέση μας, τόσο για την κοινή γνώμη, όσο και για την ιστορία του σοσιαλισμού. Ύστερα, επειδή η εκτίμηση του απολογισμού μας, με όλες τις πλευρές της θετικές και αρνητικές, δίνει την απάντηση σε μία σειρά ερωτημάτων που θα τεθούν για το μέλλον.

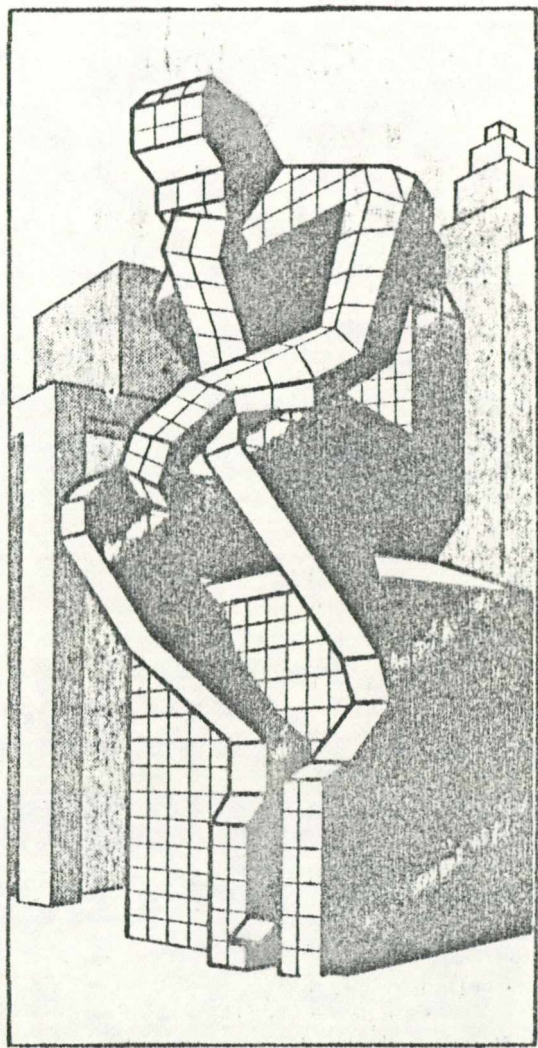

* Ερώτημα δεύτερον: Η κοινωνία μέσα στην οποία ζούμε πρέπει να μετασχηματιστεί; Θέλουμε πάντα να αλλάξουμε την καπιταλιστική κοινωνία; Η απάντησή μου είναι ναι. Βεβαίως το καπιταλιστικό σύστημα έχει εξελιχθεί, έχει υποστεί από τις ίδιες τις δυνάμεις μας, αλλά και από το ιστορικό κίνημα του οποίου εμείς είμαστε οι κληρονόμοι, μία αυτομεταρρυθμίση. Συχνά μπόρεσε έξυπνα να την

υποκινήσει και το ίδιο. Φυσικά, ο σοσιαλισμός σαν σύστημα δεν υπάρχει. Υπάρχει ο κομμουνισμός και είναι δεσποτικός. Βεβαίως, οι αναπτυγμένες καπιταλιστικές κοινωνίες είναι ταυτόχρονα κοινωνίες δημοκρατικές και αυτό είναι ένα ανεκτίμητο κεφάλαιο. Το σύστημα αυτό όμως αγγίζει μπροστά στα μάτια μας τα όριά του: ανεργία, οικονομική κρίση, αυξανόμενη νομοματική αστάθεια, αντιδραστικά πολιτικά ρεύματα, με-

γάλο χάρος των στρατιωτικών δαπανών, αυξανόμενη διαφοροποίηση μεταξύ των πτωχών και των πλούσιων του πλανήτη, άνοδος της βίας ή του ανορθολογισμού. Πρέπει λοιπόν να επαναπροσδιορίσουμε πώς πρέπει να αντικαταστήσουμε το σύστημα αυτό.

* Ερώτημα τρίτον: Παλεύουμε πάντα για τον σοσιαλισμό; Παλεύουμε πάντα με αξίες και μία ταυτότητα που είναι σοσιαλιστική; Η απάντησή μου είναι καταφατική.

Το καπιταλιστικό σύστημα έχει αγγίξει τα όριά του

σοσιαλιστικό κίνημα σφειλούμε να το συνεχίσουμε. Να γεννήσουμε νέες ισορροπίες μέσα σ' αυτήν τη μεικτή κοινωνία μεταξύ του ατόμου και του κράτους, μεταξύ των ατομικών και των συλλογικών ελευθεριών, μεταξύ της ιδιωτικής και της δημόσιας οικονομίας. Πρέπει να προχωρήσουμε προς μία κοινωνία όπου η ανεργία να είναι όσο το δυνατόν πιο περιφερημένη, όπου οι ανισότητες να μειωθούν προοδευτικά, όπου τα ανθρώπινα δικαιώματα να διευρυνθούν, γιατί ο σοσιαλισμός είναι ταυτόχρονα μία κοινωνία ελευθεριών και μία κοινωνία κλιμακωτής.

* Ερώτημα πέμπτον: Είμαστε ικανοί να δημιουργήσουμε ένα νέο σχέδιο για την ανεργία; Πιστεύω ότι πρέπει να αρχίσουμε την αρχή ότι η ανεργία είναι ασυμπίεστη. Ακόμα κι αν υπάρχουν δυσκολίες οι οποίες δεν μπορούν να υπερνικηθούν αμέσως. Πρέπει να αποδεχθούμε ίσως τη δική μας ανικανότητα μέσα στις συγκεκριμένες συνθήκες και για μία δεδομένη περίοδο να δώσουμε με μεγαλύτερη ένταση τη μάχη εναντίον της ανεργίας, δεν μπορούμε όμως να ανεχθούμε τη μορολογία της ανεργίας. Διότι τότε εκ των πραγμάτων θα υιοθετούσαμε τις απόψεις της Δεξιάς. Η ύπαρξη της ανεργίας όσο καταστροφική κι αν είναι, όσο μαζική και χρονική, δείχνει κατά κάποιο τρόπο ότι μπορούμε να εργασθούμε λιγότερο μέσα στις κοινωνίες μας, υπό την προϋπόθεση όμως ότι θα κατανηθεί η εργασία. Να προχωρήσουμε δηλαδή σε μια ανακατανομή της εργασίας. Δεν πιστεύω ότι πρέπει να αντιπαραθέτουμε οικονομική ανάπτυξη και κατανομή της εργασίας γιατί η οικονομική ανάπτυξη, όσο δυνατή κι αν μπορούμε να τη φαντασθούμε, δεν θα υπάρξει ποτέ να αποδειχθεί αρκετή - το γνωρίζουμε αυτό - κυρίως λόγω της αύξησης της τεχνολογικής ανεργίας.

* Ερώτημα πέμπτον: Τι έχουμε να πούμε για την ασφάλεια και την ειρήνη; Έχουμε δικίωμα να ισχυριζόμαστε ότι δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς ασφάλεια κι ότι ο αφοπλισμός από μόνος του δεν εξασφαλίζει την ειρήνη. Η ισορροπία των δυνάμεων είναι απαραίτητη. Πώς όμως μπορούμε να συμβιβάσουμε τον απαραίτητο ρεαλισμό μας στα αιώνια θέματα και τον πόθο για ειρήνη που υπάρχει στους λαούς της Ευρώπης και που είναι ένα από τα συστατικά στοιχεία του σοσιαλισμού;

Σε τι διαφέρουμε πάνω στα αιώνια προβλήματα από τα συντηρητικά κόμματα; Πώς θα διατηρήσουμε μία ικανότητα αμφίπλευρης κατανόησης με τα κόμματα της Σοσιαλιστικής Διεθνούς, ακόμη κι αν τις θέσεις τους πάνω στην ασφάλεια (τουλάχιστον για ορισμένους από αυτούς, όπως οι Σκανδιναβοί ή οι Αγγλοσάξωνες) δεν μπορούμε να τις υιοθετήσουμε και εμείς; Δεν χρειάζεται να αλλάξουμε την πρωτοπία μας, δηλαδή το γεγονός ότι είμαστε μία πυρηνική δύναμη που βασίζει την ασφάλειά της πάνω στην αποτρεπτικότητα, παρ' όλα αυτά όμως έχουμε ένα ορισμένο αριθμό ερωτημάτων να θέσουμε. Μέχρι ποίου σημείου πρέπει να προσθέτουμε τα τακτικά όπλα στα στρατηγικά χωρίς αυτό να μας απομακρύνει από την αποτρεπτικότητα;

Τι πρέπει να κάνουμε για να μπορούμε να αποκτήσουμε σύντομα ένα δορυφόρο παρατήρησης και επικοινωνιών, παράγοντα αποφασιστικό για την ανεξαρτησία μας; Ποιες συγκεκριμένες προτάσεις είμαστε ικανοί να διατυπώσουμε για μία ευρωπαϊκή

άμυνα στα πλαίσια της οποίας η Γαλλία θα παραμείνει πυρηνική δύναμη; Τι θα κάνουμε εάν οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Σοβιετική Ένωση μειώσουν κατά 50% τους στρατηγικούς πυρηνικούς οπλισμούς τους ενώ, ταυτόχρονα, καταργήσουν τους ευρωπαικούς οπλισμούς; Θα πρέπει τότε να μετασφύσουμε ή όχι σε μία προσπάθεια αφοπλισμού και αν ναι σε ποια; Υπάρχει ένα ερώτημα ακόμη πιο σοβαρό. Τι λύση πρέπει να δρούμε για την ανισότητα των συμβατικών όπλων που θα εμφανισθεί σ' αυτές τις συνθήκες ακόμη πιο έντονη; Ποια είναι η θέση μας για τις πωλήσεις όπλων ή τουλάχιστον ποια θα πρέπει να είναι αυτή εάν ξαναγυρίσουμε στην εξουσία, σε περιπτώσεις όπως οι διενέξεις στη Μέση Ανατολή, όπου βλέπουμε τώρα χειροπιαστά τα αποτελέσματα ορισμένων από τις καλές επιλογές μας; Και ποια είναι η θέση μας για το ζήτημα των χημικών όπλων;

* Ερώτημα έκτον: Ποιες είναι οι προτάσεις μας για τον Τρίτο Κόσμο; Μετά το Κανκόν είδαμε πολύ καλά ότι υπήρξε ένας περιορισμός στη δράση μας, εάν θέλετε του δυναμισμού μας, προς αυτήν την κατεύθυνση. Ίσως επειδή είχαμε μικρότερες δυνατότητες σε διεθνές επίπεδο για να επιβάλουμε τις απόψεις μας. Ίσως επίσης γιατί βρεθήκαμε - η διπλωματία μας εννοώ - κατά κάποιο τρόπο εργαλειακοί στα προβλήματα της Αφρικής ή της Μέσης Ανατολής που χρωμάτισαν την πολιτική μας. Τι προσανατολισμούς θα προωθήσουμε και θα κρατήσουμε εάν ξαναγυρίσουμε στην κυβέρνηση;

* Ερώτημα έβδομον: Μπορούμε να αναζωογονήσουμε την Ευρώπη με βάση ορισμένες κεντρικές μεγάλες ιδέες; Θα μπορούμε να προτείνουμε μεγάλους στόχους γι' αυτή την Ευρώπη στα χρόνια που έρχονται; Ένα κοινό νόμισμα; Όλος ο κόσμος όμως δεν θα μπορούσε να συμμετάσχει. Μια κοινή άμυνα; Πώς θα μπορούσαμε, όμως, τότε να εξαλείψουμε ορισμένα ταμπού ή ορισμένα στερεότυπα; Θα πρέπει να αναφερθούμε στις μεγάλες πολιτικές προοπτικές; Ίσως ένα ομοσπονδιακό ευρωπαϊκό κράτος ή μία γαλλογερμανική συνομοσπονδία; Ή θα πρέπει να περιοριστούμε στο πλαίσιο των υπαρχόντων θεσμών, να προωθήσουμε τις κοινές πολιτικές; Πώς θα μπορούσαμε τελικά να προωθήσουμε λαϊκούς στόχους, οι οποίοι ξεπερνούν τις τεχνολογικές που αναγκαστικά εκφράζουν αλλά και ως ένα βαθμό περιορίζουν την ευρωπαϊκή πραγματικότητα;

* Ερώτημα ογδοον: Ποια πρέπει να είναι τα ενοχλήματα διαχείρισης και οικονομικών μετασχηματισμών, αν στόχος μας είναι δεσφάως ο μετασχηματισμός και όχι μόνο η διαχείριση; Το οικονομικό πρόγραμμα υπάρχει ή πρέπει να γίνει; Η απάντηση είναι ναι αλλά πώς να το κάνουμε; Ίσως γύρω από μερικούς μεγάλους στόχους. Να πούμε τότε η παρέμβαση του κράτους

είναι απαραίτητη. Δεν πρέπει να περιοριστούμε απλώς να θέτουμε το ερώτημα: θα κάνουμε ή δεν θα κάνουμε νέες εθνικοποιήσεις, ακόμα και αν μπορούμε να ελιπίσουμε ότι το 1988 το ερώτημα θα έχει λιγότερη σημασία απ' όσο νομίζουμε τώρα. Τι πρέπει να κάνει το κράτος στον τομέα των επενδύσεων;

Στον τομέα της υποστήριξης της παραγωγής και των γεωργικών αγορών; Τι πρέπει να κάνει στον τομέα των μεγάλων τεχνολογικών προγραμμάτων; Σε ποια περίπτωση αντιθέτως πρέπει τελικά να αποδεχθεί να μην έχει παρουσία; Τι χώρο θέλουμε να απελευθερώσουμε για τον κοινωνικό διάλογο, για τη συμβατική πολιτική; Νομίζω ότι είναι βασικό πως η κυβέρνηση πρέπει να προσπαθήσει να την αναζωογονήσει κι αυτό ήταν αντικείμενο διαφοράς και μεγάλης παρανόησης με τις συνδικαλιστικές οργανώσεις την εποχή που ήμασταν στην εξουσία, ακόμη και αν οι δυνατότητές μας δεν ήταν στην πραγματικότητα υπερβολικές. Αν δεν αποδεχθούμε ικανοί να το κάνουμε δεν θα δοούμε εταιρίες στη δράση και, ακόμα μια φορά, η ευθύνη θα βαρύνει εμάς.

Αυτή η ιδέα του «κοινωνικού συμβιβασμού», την οποία συχνά αναφέρει ο Ζαν Πιερρε, δεν θα ήθελα να μοιάζει με μια «μεγάλη μηχανή» μέσω της οποίας το κράτος θα έτρεφε τη φιλοδοξία να επιβάλει σε όλο τον κόσμο αποφάσεις που αφορούν στα εισοδήματα, στις οικονομικές συμπεριφορές. Θα ήθελα να χρησιμοποιηθεί για να απελευθερώσει έναν χώρο ώστε να γίνουν άμεσες διαπραγματεύσεις μεταξύ συνδικατών και εργοδότην (αλλά και μεταξύ συνδικατών και κράτους όταν το κράτος είναι έταίρος) χωρίς φυσικά η κυβέρνηση, η πολιτική εξουσία, να αδιαφορήσουν γι' αυτή τη διαδικασία. Πρέπει να δρούμε τους τρόπους για να ξαναφέρουμε στη ζωή τη συμβατική πολιτική.

* Ερώτημα ένατον: Πώς πρέπει να προσεγγίσουμε το ζήτημα του κράτους, το ζήτημα των σχέσεων μεταξύ του κράτους και του ατομου, μεταξύ του ατομου και της κοινωνίας; Μου κάνει εντύπωση, κυρίως σε σχέση με τη λεγόμενη φιλελεύθερη προπαγάνδα, η σύγχυση που συχνά συντηρείται σε πολλούς από του συμπολίτες μας μεταξύ κράτους, κυβέρνησης και γραφειοκρατίας. Πρέπει οπωσδήποτε στους μήνες που έρχονται να διαλύσουμε αυτή τη σύγχυση. Εάν δεν το καταφέρουμε, η ίδια η έννοια του δημοκρατικού κράτους, του δημοκρατικού θεσμού, η ίδια η διαδικασία της εθνικής κυριαρχίας, θα έχει πληγεί αφου οι φιλεύτεροι δείχνουν να πιστεύουν ότι κάθε κράτος είναι ένα κράτος - Λεβιάθαν. Πρέπει να ξέρουμε εάν θα είμαστε ικανοί να κάνουμε συγκεκριμένες προτάσεις για να χτυπηθεί η γραφειοκρατία. Πρέπει να συνεχίσουμε την εμβάθυνση της αποκέντρωσης. Πρέπει

να στηριχθούμε στο ανεξαρτητικό κίνημα, στον κοινωνικό κίνημα για να δείξουμε στον κομμάτι ότι υπάρχουν εναλλακτικές λύσεις ανάμεσα στην κρατική γραφειοκρατία και στην απομόνωση του ατομου απέναντι στις ιδιωτικές εταιρίες.

* Ερώτημα δέκατον: Το Σοσιαλιστικό Κόμμα είναι ικανό να πάρει υπόψη του τα προβλήματα προστασίας της φύσης, να λάβει υπόψη του τις οικολογικές ενασχολήσεις; Είναι απαραίτητο, υπό την προϋπόθεση φυσικά να μη δημιουργήσουμε μία ιδεολογική ή φιλοσοφική προσέγγιση αυτών των προβλημάτων. Η οικολογία, δηλαδή, να έρθει να αντικαταστήσει την υποτιθέμενη αδυναμία της πολιτικής. Πιστεύω όμως ότι πρέπει να λάβουμε υπόψη μας όταν εμφανίζονται τα μεγάλα συγκεκριμένα προβλήματα. Αυτά τα ζητήματα έχουν γίνει δραματικά επίκαιρα, από το Τσερνόμπιλ και από τη μόλυνση του Ρήνου. Πιστεύω ότι δεν πρέπει να θέσουμε σαν αρχή ότι η γαλλική κοινή γνώμη συνεχίζει να μην είναι ευαίσθητη σε τέτοιου είδους προβλήματα. Εάν δεν απαντήσουμε σ' αυτού του είδους τα προβλήματα, είτε θα τα εκφράσουν άλλοι και θα έχουμε εκπλήξεις, είτε θα αποσιωπηθούν μέσα στον πολιτικό διάλογο και αυτό θα είναι πραγματικά σοβαρό.

* Ερώτημα ενδέκατον: Θα μπορούσαμε να γίνουμε το κόμμα της καθημερινής ζωής; Κανένα πολλές μεταρρυθμίσεις όταν είμαστε στην εξουσία. Υιοθετήσαμε πολλά κείμενα αλλά δεν αλλάξαμε την καθημερινή πραγματικότητα.

Εχω προτείνει να αντιστρέψουμε τη μέθοδο μας: λιγότερα κείμενα, λιγότερες επιτροπές, λιγότερες άνωθεν αλλαγές ή αλλαγές θεσμικού χαρακτήρα. Να προσπαθήσουμε να μιλήσουμε περισσότερο γι' αυτό που θα θέλαμε να αλλάξει συγκεκριμένα στη ζωή των ατόμων.

Θα ήθελα να γίνει μια συγκεκριμένη εργασία πάνω στα προβλήματα της καθημερινής ζωής για να ξέρουμε τι προτάσεις πρέπει να κάνουμε σε θέματα όπως η δικαιοσύνη, η θέση της γυναίκας στην κοινωνία, το σχολείο, η κατοικία, οι διακοπές, οι σχέσεις με τη δημόσια διοίκηση, ο ρόλος και η θέση των μεταναστών στην κοινωνία μας κ.λπ. Θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε αυτή τη διάσταση για να καταπολεμήσουμε τις ανισότητες γιατί δεν θα μπορούμε πάντα ή δεν θα μπορούμε αρκετά να το κάνουμε μόνο στο επίπεδο των εισοδημάτων ή της φορολογίας ακόμη κι αν πρέπει να προχωρήσουμε και σ' αυτούς τους τομείς. Πάνω στα προβλήματα της κοινωνίας πρέπει να συγκεκριμενοποιήσουμε αυτές τις αξίες και να διαμορφώσουμε έναν πολιτικό λόγο που θα μπορούσε να αποδειχθεί διεισδυτικός στα λαϊκότερα κοινωνικά στρώματα.

* Ερώτημα δωδέκατον: Πώς πρέπει να προσεγγίσουμε τα προβλήματα στρατηγικής ή κατάκτησης της εξουσίας; Η παλιά στρατηγική της ενότητας της Αριστεράς αυτή τη στιγμή βρίσκεται σε αδιέξοδο για ένα διπλό λόγο: Ποιτικό, επειδή το Σοσιαλιστικό Κόμμα μαζί με το Κομμουνιστικό Κόμμα ακόμη και με τους Ριζοσπάστες της Αριστεράς δεν συγκροτούν πλειοψηφία. Ποιτικό, στο μέτρο που το Κομμουνιστικό Κόμμα δεν θέλει πια αυτήν την συμμαχία και στο μέτρο που η κοινή γνώμη δεν πιστεύει πια ή δεν μπορεί να πιστεύει σ' αυτήν όπως το 1981. Μία ενότητα, που έσπασε, που μετά ξανακόλλησε, που ξανάσπασε, ακόμα κι αν την ξανακολλήσουμε θα παρέμενε πολύ εύθραυστη στο πνεύμα των Γάλλων.

Το Σοσιαλιστικό Κόμμα δεν μπορεί από μόνο του να αποτελέσει την πολιτική εναλλακτική λύση. Δεν θεωρούμαστε στην κατάσταση του Εργατικού Κόμματος ή της Σουηδικής Σοσιαλδημοκρατίας. Ακόμα και το Γερμανικό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα έχει πολλές δυσκολίες να διαμορφώσει μια τέτοια πολιτική. Και μιλάμε για πολιτικούς σχηματισμούς πολύ πιο ισχυρούς από εμάς, πολιτικά και κοινωνικά. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα, βεβαίως, μπορεί να επιχειρήσει να προχωρήσει προς αυτή την κατεύθυνση αλλά δεν βρίσκουμε ακόμα εκεί και θα είναι δύσκολο να το επιτύχουμε δραχμικό πρόθεσμα ή μεσοπρόθεσμα.

Ποιες υποθέσεις μας προσφέρονται θεωρητικά; Η πρώτη είναι να μη δώσουμε απάντηση σ' αυτό το ερώτημα ή να πούμε ότι το Σοσιαλιστικό Κόμμα θα αποδειχθεί ικανό να συσπειρώσει ώστε μόνο του να καταλάβει την εξουσία. Αυτό όμως προς το παρόν σημαίνει ότι εθελουφλούμε. Θα μπορέσουμε

να πούμε, επίσης, ότι δεν είμαστε ικανοί να συγκροτήσουμε μια πλειοψηφία μόνοι μας και τότε θα πρέπει να αποδεχθούμε ότι μεσοπρόθεσμα δεν είμαστε παρά μια δύναμη αντιπολίτευσης.

Τα αποτελέσματα μιας τέτοιας επιλογής θα ήταν πραγματικά σοβαρά. Θα μπορούσαμε ακόμα να δεβαιώσουμε ότι θα συσπειρώσουμε δυνάμεις και πέρα από την Αριστερά, δυνάμεις που τώρα βρίσκονται στη Δεξιά. Αυτές όμως οι δυνάμεις δεν είναι διαθέσιμες κι αυτή τη στιγμή δεν φαίνεται να υπάρχει αποκόλληση στο στρατόπεδο της Δεξιάς. Αν λέγαμε κάτι τέτοιο θα δημιουργούσαμε στο ίδιο μας το κόμμα σύγχυση άνευ λόγου.

Η μόνη απάντηση (και δεν είναι εύκολη) που μπορούμε να δώσουμε αυτή τη στιγμή, σ' αυτό το ερώτημα, είναι να πούμε ότι θα βασισθούμε στην προεδρική δυναμική και θα ασηθήσουμε να θέσουμε το πρόβλημα της εξουσίας με κοινοβουλευτικούς όρους. Είναι δυνατό, κυρίως εάν διαλέξουμε ένα νικαλό υποψήφιο, να έχουμε ένα σοσιαλιστή πρόεδρο της Δημοκρατίας. Αυτό υποθέτει ότι δεν θα πρέπει να αποκλείσουμε στην πολιτική μας το Κομμουνιστικό Κόμμα και άλλες πολιτικές δυνάμεις που βρίσκονται στα αριστερά. Ύστερα εάν κερδίσουμε την προεδρική εκλογή με μια συσπειρωση που θα ξεπερνάει εκείνη τη στιγμή τα σύνορα που προσδιορίζονται από τα κόμματα, τότε θα είναι δυνατόν ή θα μπορούμε να ελπίζουμε ότι είναι δυνατόν, να ξαναχτίσουμε γύρω από τον εκλεγμένο πρόεδρο μια πλειοψηφία διακυβέρνησης.

* Ο Lionel Jospin είναι Γενικός Γραμματέας του Σοσιαλιστικού Κόμματος της Γαλλίας